

izselili, zakaj še dalje poslušajo tu pri nas tisto „preklete“ nemščino?? V Belgradu jim gotovo ne bode treba tega poslušati. Tamkaj potem lahko zlabodrajo v svojem prvaškem jeziku, kolikor hočejo. Ali se bojite, da bi tudi tamkaj z vašo prvaščino ne bi imeli sreče? Gotovo bi dobili pri odhodu prav lep „Abzugmarsch“ in še potrudili bi se, da bi ga Vam ja faja zapšpali. Pa fajn birtshaus je pri našem renegatu Kodru! Gostilničar čisto mirno poslušate ve le izdajne govore in se jako bedasto zareži, če kak navdušen „Srb“ prav močno zakruli. Gospod Brezočnik mu je ja že tako živahno izmalal, da bodo črez kratko prišli Srbi tudi gor k nam na Pohorje in da bo potem on, pa tudi le samo on najboljši kšeft napravil. In kšeft je kšeft, misli si Koder, patriotične ali nacionalne vesti ta šofar še nikoli imel ni. To nas ja ne more razžaliti. V Sv. Lovrencu imamo ja druge prav navdušene patriote. Vsem naprej pa stopajo naš preč. g. fajmošter. Ko so poleti imeli naši turnerji veselico, se je pri tej priliki tudi razdelilo nekaj številčk časopisa „Die Ostdeutsche Rundschau“; kar so se oglasili gosp. župnik v „Straži“ in „Gospodarju“, napadli tamkaj naše poštene tržane, klicali okrajno glavarstvo, sodnijo in žandarne na pomoč, da bi se ta „anti-patriotični“ list ne razdeljeval več v Sv. Lovrencu. Res smešno je bilo! Gotovo pa je postala patriotična navdušenost zdaj še večja, ko preti naši ljubi domovini nevarnost od dveh strani. Gospod župnik, Vaš patriotični čut je gotovo globoko razžaljen vsled veleizdajskih klicov še mokronosih mladeničev iz vaše armade? Gosp. župnik, pokažite zdaj, da se takrat niste hlinili, da ste še vedno dober patriot!! Pišite „Straži“ in „Gospodarju“, naj alarimirata zopet žandarne itd., da bo zopet mir in nehalno nesramno hujskanje Vaših prvakov!! Če bi tega pa ne utegnili storiti, potem seveda pade ta dolžnost na nas, ki po Vaših izrekih včasih tudi „pruski čutimo.“ — Zagovarjali pa se boste Vi, gospod politični duhovnik — Vi ste odgovorni za ta dejstva, kajti to so plodovi Vaše vzgoje. Na svidenje!

Burbelanc.

Ješenca pri Račjem. Zopet moramo našemu resnicoljubnemu „Štajercu“ nekaj poročati. Dne 9. t. m. odšlo je od nas g. V. B., katerega smo imeli „štajercijanci“ prav radi. Mož je bil priden kmečki delavec, in ni bil nikak „šnopsar“, kakor se ga je od črne drubali imenovalo. Bil je miren in naprednega mišljenja mož. Ker si želi mirno živeti, je raje zapustil ta kraj. Vsem bo menda dobro znana proti njemu od fajmoštra Muršeca naperjena politična hujskarija; ker je bil mož dobrega prepričanja, ker noče tako plesati, kakor bi mu le en politični far špial, zato je ta ubogi človek od Muršeca stotisočkrat prokleti „štajercijanec“ odšel. Mi napredni „štajercijanci“ mu želimo obilo sreče in blagoslova v njegovem novem bivališču. Kamen se še ne bode hitro Muršecu od srca odvalil... „Štajercijanci“ Jesenčani.

Fram. Ljubi „Štajerc!“ Že smo v sv. adventnem času in kmalu pride novo leto. To bo veselje za vse one zaljubljene parčke, ki bodejo sprejemali zakrament sv. zakona. No in mi napredni „štajercijanci“ želimo mnogo sreče tem mladim, kateri pričnejo novo življenje. Povemo jim pa danes, kateri hočejo stopiti v zakon, vsak mora preje vprašati našega čisto deviškega generala župnika Muršeca, katere godce da sme imeti v svatbi. No in zakaj? Vse drugo je že bil naš župnik, in ker se časi spreminjajo, postal je sedaj celo „kapelmeister.“ Njegova naloga je, da posprašuje ženin in neveste, katere godce da bodejo imeli. Evo en slučaj: Pred kratkim bila sta zaročena P. in V. ter ju je vprašal, kake godce bodejo imeli. Rekel je: Vsakega drugega, samo tega ne, no — in katerega ne, (kateri čita „Štajerca“ ali da je na njega naročen), ker tak bi mu ne bil pogodu, bi on ne mogel pri svatbi zraven biti, in bi potem ne mogel svoj nikdar siti „ferflegsmagacin“ prav v obilosti napolniti. Naš žegnani g. Muršec pač nerad ne odreče, ako je na svatbo povabljen, ker on je general in bog cele fare. Zato mora on imeti prvo besedo. Dragi bralci! Prigodilo se je pri neki svatbi, da se je vpletel med fante (prezarje) ter enega sklofotal. Kaj

ne, dragi bralec, to je pač lep katoliški duhovnik. In to je res, to se lahko s pričami dokaže. Ljubi „Štajerc!“ Res čudno je delovanje tega Muršeca: pri vsaki priložnosti nabija po tebi, da je groza, kaj si mu vendar storil, Ti prešmentani „Štajerc“, da Te ta Muršec toliko preganja? Mar zato, da se ne vstrašiš nobenega političnega popa in da mu njegovo suknjo očistiš, kakor našemu župniku Muršecu? Kaj ne, ljubi „Štajerc“, prav dobro bi bilo, ko bi imeli premilostivi knez in škof bič (gajžlo), kateri bi segel iz Maribora v Fram, in bilo bi dobro ko bi ga za vsako njegovo politično hujskanje malo nabicali, mogoče bi kaj koristilo. Trpeti moraš ljubi „Štajerc“ z nami vred, ker vemo da bode enkrat temu konec in takrat nam naj bo Bog milostljiv, da bomo pravega katoliškega duhovnika. Ljubi „Štajerc!“ Za danes bodi dovolj! Bodo pa prihodnjič eno napredno pa resnično zapiskali, ker v Muršecov črni rog ne bomo vriskali.

Sv. Lenart slov. gor. (Božična slavnost) na nemški ljudski šoli se vrši v nedeljo 22. t. m. ob 3. uri v nemškem „Vereinshausu“. Udeležence se prosi, da pridejo točno, ker je udeležba vsako leto večja in prostor že zdaj premajhen. Darove za vboge otroke sprejema hvaležno šolsko vodstvo.

SUKNA in modno blago za gospode in gospe priporoča izvozna hiša 140 **ZE FIRE**
Prokop Skorkovsky in sin
v Humpolen na Češkem.
Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerno cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Nekaj odgovora.

Naš shod od predpretekle nedelje je prvkom obeh strank grozovito štrono zmešal. Bil je ravno velepomembem. Dokaz temu je dejstvo, da so celo največji dunajski listi o shodu poročali. Zadelo smo s shodom v črno! Povedali smo in z nami več kot 500 mož, da slovensko ljudstvo ni in ne bode nikdar protiaavstrijsko. In z našo izjavo je soglašala velika večina vsega slovenskega ljudstva. Kakor čuki in sove pred solnčnim žarkom pričeli so prvaki bežati in kričati pred besedo resnice, ki smo jo izpogovorili na našem shodu. Pa ker niso našli nobenega odgovora, izrabili so zopet staro sredstvo „kulturalnih“ slovenskih vodij — grde psovke, strupene, otročje in puhloglave psovke! Ptujski slovenski mogočnejši so poleg tega v okolici, na prav „varnih“ krajih, skrito in natihoma sklicali troje zakonitih „shodov“, ki se v toku sedanjih dogodkov ravno toliko poznajo, kakor pljunek dečka v morju... Zakaj niso te shode javno in pravočasno naznanili, zakaj niso vse ljudstvo povabili, zakaj niso porabili ptujski „narodni dom“ ali „srbsko“ krčmo Mahoriča? Baliso se pravega ljudstva in napravili so le komedijo, grdo in hinavsko komedijo, kateri prikima le popolnoma zarukani nevednež. Grdo in zločinsko je, ako kdo v slučaju vojne nevarnosti sovražniku slavospeve piše ali poje, — ali še grše je, ako se tak zločinec potem za „patriota“ dela. Ustašje skoraj bolj simpatičen nego špijon!... To velja tudi za klerikalne gnojišnice podobne liste, ki zdaj na komando ožlindranega špekulanta Šušteršiča svoja veleizdajalska načela tajijo, čeprav se jih da s citati dokazati. Saj so nas vendar psovali „denunciante“, ker smo jim priporočali, da naj tudi v interesu slovenskega ljudstva ne pozabijo avstrijskega stališča. Ej, gospodje, taka farizejska zavijanja vam tudi pri vladinem koritu ne bodejo pomagala, na katerega vi hinavski „patrioti“ zdaj zopet špekulirate. Iz gotovih ozirov smo zdaj raje tihi, — a povedali bi prav lahko, zakaj je ožlindrana slovenska gospoda nakrat stisnila rep med noge ter navidezno odnehala od svoje srbo- in rusofilske gonje. Pozabljeno to ne bode in le par nesramnih psovok nasprotnikov je še treba, da prekipi posodica naše potrpeljivosti...

Ni vredno, na psovke prvaških listov odgovarjati in pravzaprav storimo danes to le zaradi tega, da se nam v mreži vjeta prvaška

jegulja ne izmuzne... Klerikalni listi, katerih „značajnost“ je toliko vredna, kakor „morala“ politikujočih popov, psujejo našo patriotično-avstrijsko manifestacijo, češ da se jo je udeležilo le nekaj „šnopsarjev.“ Tega psovvanja je dovolj! Zato pa izjavimo: med politikujočimi farji ni nobenega, ki bi ne bil alkoholik in spolnec čistnik. Ti ljudje in njih listi nimajo pravice, komu šnopsarstvo očitati; raje naj svoje nezakonske in s prelomom duhovniške prisage vstvarjene otroke preskrbijo. Mrtve ne moremo psovati; zato tudi ne naštejemo imena tistih političnih duhovnikov, kateri so v zadnjih letih zaradi pijančevanja padli v prerani grob... Mi znamo tudi griziti! Na razpolago nam je cela omara dokazov za naše trditve in velikansko dvorano bi lahko napolnili z dopisi vsled političnih popov nesrečnih kmetov... Kar se pa narodnjaških revnih listov tiče, nimamo časa in veselja, pečati se z njih psovkami. Spindler in „Čekinec“ naj le pisarita; poezije ne nosijo nič, zato si morata kruh s pobalinskimi psovkami služiti. Smešno je, ako hočejo našo veljavo s številkami iz zadnjih volitev ovreči. Seveda pozabijo povedati, kje in kako smo kandidirali. Pa zato se sploh ne gré „Narodnjaški“ glasovi tudi niso impozantni in njih zadnji volilni uspehi še manj. Kaj ima to sploh s celo zadevo opraviti? „Narodnjaki“, katerih politični bankerot se sploh v nobenem oziru ne da opravičiti ali olepsati, naj naravnost povedo, kaj pravzaprav hočejo. Ali ti „narodni“ gospodje imajo danes vse hlače polne od samega navdušenja za „brate“ Srbe, jutri paprinašajo svoje kvitunge k ces. kralju avstrijski blagajni. To je značaj tistih „narodnih“ vodij, ki ne pijejo „šnopsa“, kakor vbogi od njih zaničevani slovenski kmet, ki ne dobiva nobene podpore od ruskih ali srbskih agentov...

Tako stoji stvar!

Prvaki klerikalne in narodnjaške barve so v zadnjih dneh dokazali, daso avstrijski „patrioti“ le tedaj, kadar se jim pokaže bič. V vojnem času aliv času vojne nevarnosti pa so slovenski voditelji do skrajnosti nezanesljivi in izdajalski.

Punktum!

Novice.

Naznanilo. Ker padeta letošnja božična praznika na sredo in četrtek, nam iz tehničnih ozirov dotični teden ni mogoče lista izdati. Vsled tega izšli bodeta številki 51 in 52 skupaj kot ena številka in sicer v soboto, dne 21. decembra 1913. Opozarjamo cenjene čitatelje in odjemalce na to spremembo!

Vihar na Filipinah. Iz Manile se poroča, da je divjal na otokih Filipinah „taifun“ (velikanski vihar), ki je napravil neprecenljivo škodo. Cele vasi so tako rekoč iz površja izginile. Le na otokih Leye in Samara je bilo več kot 200 oseb ubitih, v drugih krajih pa še več. Beda prebivalstva je grozovita.

Bivši portugalski kralj, katerega so republikanci pregnali je vstopil v avstrijsko armado kot oficir. Prideljen je bil c. k. huzarskem polku št. 7 v Debreczinu.

Neumna bojazen. V vasi Blansko je kmetica Koreba zaradi bojazni pred vojno vzela svoje premoženje iz hranilnice in je denar doma za peč sknila. Zdaj so ji neznani tatovi ves denar ukradli. Tudi na Dunaju je vzel neki mehanik svojih 700 kron iz hranilnice; doma pa mu jih je nekdo ukradel. Taki slučajji se ponavljajo. Ljudje naj bi bili vendar tako pametni, da izprevidijo, da je v hranilnici naloženi denar vedno in tudi v vojnem času najbolj varen.

Izvrstno sredstvo proti draginji so iznašli Benediktinci, ki izdajajo list „Kinderfreund.“ Ti pobožni menihi pišejo v svojem listu: „Ves svet toži o dragem mesu, samo mi Benediktinci se vsled tega ne razburjamo; mi namreč o celi draginji prav nič ne čutimo (Verujem! op. stavč. učenca.) Svet ne je le preveč mesa, temveč je

loh preveč (To naj si debeli fajmoštri zapomnijo! op. st. uč.) Ako bi trajal post namesto 40 dni na leto 365 dni, bilo bi to za ves svet polje. Sveti Afratus, ki je umrl okoli leta 300, jedel je vsak dan le en kos kruha po zahodu sonca (priporočamo to tudi visokim duhovnikom! op. st. uč.). Okoli leta 371 je živel sveti Marjan, ki je jedel 6 dolgih let samo suhi kruh — tega svetnika bi si lahko vsa duhovščina kot vzor vzela. Cela vrsta takih svetnikov je živila le od kruha in vode. Sveti Boromej je jedel le črni kruh in kostanj. Ako bi tem svetnikom sledili, zamogli bi vsak dan s 60 vinar živeti! . . . Hmhmm! Mi nimamo pravega kmeta za svetiški poklic. Zato bomo počeli: kadar bodejo pričeli naši gospodje duhovniki od kruha in vode živeti, jim bomo tudi mi takoj sledili. Dokler se bode pa v farovških kuhinjah pečenske cvrlo in dokler bodejo v kleh stara vina počivala, toliko časa tudi mi pogni kristjani ne bomo vpoštevali benediktinskega nasveta . . .

Prvaško gospodarstvo. Na najžalostnejše vse prvaških gospodarskih polomov spominjala se razprava, ki se je vršila te dni pred deželno nadsodiščem v Gradcu. Šlo se je za znano slovensko „Glavno posojilnico“ v Ljubljani, prvaško bojkotno podjetje, pri katerem se je nesramno sleparilo. „Glavna“ je svoj čas zvela dva posojila v znesku 105.750 kron in 161.016 kron od posojilnic v Zagorju na Javi, za katera se je tej posojilnici obljubilo 4% in 5 1/2% posojila. Ko je prišla „Glavna“ v konkurz, zahtevala je zagorska posojilnica svoj denar z zaostalimi obrestmi vred nazaj. Ali pravitelj konkurzne mase je priznal le 4 1/2% obrestovanje in ni likvidiral obrestne difference v znesku 9182 kron. Medtem je bil načelnik „Glavne“ dr. Hudnik na večletno ječo obsojen in je bil že pomiloščen ter je tudi že umrl. Škodovana zagorska posojilnica pa je tožila za menjeno obrestno svoto. Člani predstojništva „Glavne“ so kot priče izjavili, da o sklepu glede zvišanja obresti ničesar ne vedo, da so podpisovali od dr. Hudnika predložene protokole, brez da bi jih prečitali, ker so Hudniku popolnoma zapali, da niso poročil dobivali in da se je njih podpis tudi ponarejal. Vsled tega pričevanja je zagorska posojilnica v vseh treh instancah propadla. Tako izgubi zdaj omejenih 9182 kron in mora poleg tega še vse renejše troške plačati. To je slovensko prvaško gospodarstvo! Žalostno pri vsem tem je le dejstvo, da mora zapeljano slovensko ljudstvo troške za brezvestne prvaške špekulante plačevati!

K vprašanju draginje. Neki kmetijski učitelj na Stajerskem napravil je zanimive poskuse glede draginje. Kot temelj so mu služile razmere v Gradcu. Tam stane ena vreča borovega mesa 1.56 kron in tehta 28 kg. Pri gozdarju pa se dobi borov les z dovozom v hišo po 32 K za petersko klatfro. Napetost med obema vrstoma znaša 780%. Pri briketih znaša 250% in pri premogu 40%. Ena kila kislega zelja stane 14 vin.; od kmeta kupljena zeljna glava pa stane k večjem 10 vin. Napetost med prvo in drugo ceno znaša 1200%. Etnako stoji stvar pri klobasah (1700%). Pa mesar in trgovec niti ne razlike cen popolnoma kriva nista. Krivo je, da pri življenskih sredstvih konkurenca cene višja in ne nižja.

Iz Spodnje-Stajerskega.

„Maškarado“ imenuje ptujski dopisnik „Slov. naroda“ veliki shod, ki smo ga priredili predpreteklo nedeljo. Ako torej več kot 500 avstrijskih državljani in davkoplačevalcev domovini v času vojne nevarnosti zvestobo izjavi, ako se pošlje našemu cesarju udanostno brzojavko, — potem je to za ptujske „narodnjake“ le „maškarada.“ Ako pa se zbere v kakšni vaški krčmi par fantičev, ki bodejo šele čez par let k vojaškemu naboru prišli, ako tam razni napol in popolnoma izsolani juristi olepšavajo srbsko požrešnost, potem to seveda ni „maškarada.“ Ptujski dopisun „Slov. naroda“ že zna razločevati resno od smešnega. Pa nikar naj ne misli, da s takimi psovki komu škoduje!

Dr. Fermevc, advokat v Ptuj, je torej čutil potrebo, postati slavni „govornik“ in braniti od

hudobnih „Štajercijancev“ obrekovane sobofilske slovenske voditelje. Torej dr. Fermevc! Njegova sopraga je po Ptuj nabirala balkanske darove, on pa je v nedeljo v Vurnbergu zoper nas gromel. Dobro! Mi dr. Fermevcu tega veselja ne jemljemo in mu iz srca privoščimo take lovorike. Le misli naj bi možakar, da mu tako nastopanje v nobenem oziru ne bode koristilo. Pomisli naj usodo njegovega tovariša dr. Brumena, katerega je politika tako daleč spravila, da sedi danes v svoji pisarni sam kakor puščavnik . . . Mi se na dr. Fermevca prav nič ne jezimo, ker itak vemo, da ga bodejo končno njegovi lastni slovensko-klerikalni „rodoljubi“ zadavili. In zato naj Fermevc le sklicuje shode, naj le kriči in grozi proti nam in proti Nemcem, od katerih pa prav rad denarce služi, naj le nosi svojo kožo za druge na sejem, — čez par let bo drugače mislil in govoril!

Mahoričevo krčmo „pri srbskem Petru“ v Ptuj perejo zdaj v ljubljanskih listih. Pa zamorca lahko pereš kolikor hočeš, — bel ne postane nikdar. Od Mahoričeve kaplje napajani dopisniki ljubljanskih listov naj le psujejo in se pridušajo in grozijo, pomagati jim to ne more. Res je, da je pri Mahoriču zbiralistične tistih večidel jako mladih fantičkov, ki smatrajo Srbijo za svoj „ideal“ . . . Kar se pa tiče Mahoričeve hčerke, je stvar ednostavno ta-le: V splošnem jako slabo vzgojena ta deklina je res v nemški šoli napisala dotični srbski slavonspev. Zato jo je šolski ravnatelj takoj iz šole odpustil. Okrajni šolski svet je to tudi potrdil. Ravnatelj je storil le svojo dolžnost in pobalinski napadi nanj so le dokaz, da je bil skrajni čas, da se dotično deklino, ki sicer tudi na cesti ljudi s psovanjem napada, iz šole bacne. Gospa Mahorička naj pošlje svojo nadbudno hčerko v Beograd „študirati“; saj denarja ima dovolj, čeprav si ga ni pridobila od Srbov, temveč od slovenskih štajerskih kmetov ter tudi od nemških obrtnikov. S tem je za nas ta stvar končana. Ako bi pa dopisniki pod zaščito ljubljanskih porotnikov nadaljevali s svojimi psovkami, zapeli bomo neko pesen o Mahoričevi krčmi in sploh o ptujskih „narodnjakih“, ki bode gotovim ljudem prav dolgo v ušesih zvenela. Panktum!

Posledice srbofilske gonje. Neki hrvatski mizarski mojster v Ptuj, ki je tudi še na Hrvatsko pristojen, naznanjen je sodnji zaradi žaljenja Velicanstva. Mož je bil stalni gost v ptujskem „Narodnem domu“ in v Mahoričevi gostilni. Nesreča, ki ga bode bržkone zadela, ima zahvaliti srbofilske hujskarji, kateri se je v svoji neumni zagriženosti udal.

Zaprl se v Gradcu zaradi tatvine gimnazijca Haberta Majhenič, ki je tudi posestnik Francu Schober v Mariboru novo kolo ukradel.

Mati in otrok v plamenih. Iz Gornigrada se poroča: Zadnjič šla je posestnica Antonija Jeraj v hlev, svojo 4 1/2 letno hčerko pa je pustila samo v kuhinji. Otrok se je igral pri peči in kmalu se ji je obleka vnela. Na kričanje otroka priletela je mati, a tudi njena obleka se je vnela. Mati in hčerka sta pridobili težke opekline.

Smrtni padec. V bližini Rogatca šla sta posestnika Filip Bohanec in Matija Maškovič malo natrkana proti domu. Bohanec je padel čez neki griček in udaril večkrat z glavo ob kamenje. Njegov tovariš je šel po pomoč. Ali ko so prišli ljudje k Bohancu, bil je ta že mrtev. Razbil si je glavo ob kamenju.

Surovost. Posestnik Jože Vouk v Zabukovju prišel je po svojo hčerko, ki je bila pri posestnici Ani Jounik uslužbena. V jezi udarila je Jounik Vouka s polenom po glavi in ga vrgla čez stopnice. Vouk je težko ranjen, surovo babnico pa so sodnji naznanili.

Rudarska nesreča. Rudar Silvester Belcer v Hrastniku prišel je z roko med dva „hunta.“ Zmuckalo mu je roko popolnoma.

Izgubljeni kinč. Blagajničarka Jozefina Landauer v Rogaschi Slatini odpisala je svoj kovčeg v Palj. Ko ga je tam odprla, manjkalo je kinča in kožuhovala za 500 kron. Doslej se še ni dognalo, kje in kako se je ta predrzna tatvina izgubila.

Nevarni zločinec je neki Avgust Zidar, katerega išče oblast že dalje časa. Zadnjič je hotel pri nekem posestniku v Vezovju vlomiti;

posrečilo se mu je že precej denarja in srebrno uro ukrasti, ko so se domačini zbudili in ga prijeli. Orožniki so tata celjski okrožni sodnji oddali.

Pazite na krone! Ob štajersko-hrvatski meji spravili so neznani zločinci mnogo ponarejenih kron v promet. Pozor torej, kajti denar treba vedno pogledati!

Nevarni fant. V Celju so zaprli delavca Leopolda Liska zaradi beračenja. Neki posestnik je poleg tega naznanil, da je čul, kako je Liska svoji materi rekel: „Ti me hočeš izdati, ker sem v blagajno vlomil in ker sem roparski morilec. Nič ne dene, če me zaprejo . . .“ Liska je menda jako nevarni tiček. Oddali so ga sodnji.

Pred celjsko poroto se je imel zagovarjati 18 letni posestnikov sin Anton Žnidarič iz Orehovca pri Brežicah zaradi uboja. Kakor je v klerikalnih krajih že navada, sunil je v pretepu Franceta Nuja tako hudo z nožem, da je Nuja na težki rani umrl. Žnidarič bil je vsled raznih olajševalnih okoliščin samo na 11 mesecev težke ječe obsojen. — Agent Andrej Drevenšek bil je obdolžen, da je v celjsko jetnišnico vlomil in mnogo denarja pokradel. Porotniki se niso zamogli o njegovi krivdi prepričati; zato so vprašanja zanikali in je bil Drevenšek oproščen. — Posestnik Martin Mataje iz okolice Male Nedelje je svojega lastnega očeta ubil. Zato so ga porotniki na 7 let težke ječe obsodili.

Kletarski tečaj priredi deželni odbor od 13. do 18. januarja 1913 na viničarski šoli v Silberbergu. Natančnejše pogoje glej v inzeratu!

Zaradi dekleta so se stekli v Vojniku fantje Miha Kukovec, Nace Kolar in Janez Kresnik. Prva dva sta začela s poleni po Kresniku udrihati in sta ga težko ranila.

V pijanosti padel je v Ostrožni pri Celju delavec Miha Turnšek v globoki jarek. Težko ranjenega pripeljali so v bolnišnico, kjer pa je kmalu umrl.

Surovež. Posestnik Štimlak v Črešnovi pri Vitanju pretepel je svojo ženo jako hudo, tako da so ga sodnji naznanili.

Hvaležnost za prenočišče izkazal je neki „vandrovč“ na ta način, da je svojemu dobrotniku posestniku Grajšak v Marni pri Laškem ukradel nekaj denarja, srebrno uro in obleke ter perila.

Ponarejeni denar. V gostilni Karba v Zagretu pri Celju so fantje popivali. Mlinar Janez Podergas je hotel ceho s ponarejenim 5 kronskim komadom plačati. Napravili so sodnijsko naznanilo.

Zaprl so Janeza Zavolovšek iz Melise pri Braslovčah, ker je že dalje časa vkljub prepovedi barantačil s saharinom.

Skrivnostni slučaj. Pred dvema mesecema se je posestnikov sin Fleischhacker iz Pesnice z raznimi fanti stebel. Od tega časa ni bilo fanta več videti. Zdal pa so ga najdlji mrtvega v nekem potoku pri St. Ilju. Uvedli so preiskavo.

Detomor. V Gamlici našli so v gnojšnici mrliča novorojenčka. Zaradi detomora so zaprli neko dekle.

Iz Koroškega.

Kako se dela z državno podporo. Iz Glinja se nam piše: Kakor je „Štajerc“ svoj čas poročal, dobile so nekatere občine našega okraja vsled prizadevanja vrlega naprednega državnega poslanca g. Lutschou nige precejšnje podpore vsled po umjih nastopivše bede. Ti denarji so za najrevnejše med revnimi določeni, da se jih reši pred gospodarskim poginom, da se vzdržuje posestvo družini posestnika, ki ga je elementarna škoda prizadela. Podpore se je izročilo občinskim predstojništvam v svrhu razdelitve . . . Kako pa je izvršil to nalogo naš do cela znani župan Widmann po domače Regičnjak v Loki? On sam v lastni osebi nosil je denarje okoli, se bahal z denarjem, kakor da bi ga bil on v bogim ljudem pridobil. Izrazil se je tako, da bi ljudje lahko ta denar smatrali za plačilo podkupljenim volilcem, ne pa za podporo v bogim kmetom. Razdelitev je izvršil ta čedni župan popolnoma po lastni glavi, kakor se mu je ravno poljubilo. Podpore dobili so tudi taki ljudje, ki imajo denarje v hranilnicah in ki se celo s

svojim bogastvom bahajo. V bogi kočarji pa, ki nimajo niti koščeka kruha, niso nič dobili. Seveda je dal ta župan tudi sam sebi podporo, čeprav na ime svoje žene; postavil je svojo ženo v zapisnik, čeprav niti posestnica ni. Najgrše pa je tole: župan Widmann je vsakemu, kateremu je izročil podporo, eno krono za „posredovanje“ odtegnil... Kaj pravi oblast k temu počenjanju, katerega za danes nočemo z edino pravim imenom označiti? Takemu človeku in njegovim dvomljivim svetovalcem naj bi se vendar to krivično in nepostavno prav prvaško podlo delovanje vstavilo. Podporne denarje se izrablja za vseslovansko politično hujkarijo! Dobro avstrijski misleči napredni kmetje pa morajo naprej stradati, samo zato, ker ne trobijo v protidržavni rog. To je pač pravo srbsko škandalozno postopanje! Pa tem ljudem bode kmalu odklenalo in skrbeli bode mo mi, da se podpore res prizadetim izročijo, ne pa političnim hujšakcem, katerih „ideali“ ležijo tam v Srbiji...

Črna (Varanirudarji). Piše se nam: Kakor vsako leto praznovali smo tudi letos tukajšni rudarji god naše varuhinje sv. Barbare; zbrali smo tudi medsebojno potrebni denar za slovesno sv. Mašo in pridigo, da bi dostojno obhajali god naše rudarske patronije, zbrali smo se polnoštevilno v cerkvi in smo v zavesti čakali, da stopi duhovnik na prižnico in nam razloži pomen današnjega praznika ali da nam pove kaj iz življenja naše patronije. Ali bili smo hudo varani, naš up je nakrat splaval po vodi, zakaj menda naš kaplan Vinko žal nima one knjige, v kateri je zabeleženo življenje svetnic, ali pa ni hotel storiti to, zakar smo ga sicer mastno plačali. Ampak poln balkanskega strmljenja prišel je na mesto verske pridige tak govor, ki pač bolj spada v Drofelske prostore kakor pa v Božji hram. Ves razburjen začel je nas psovat, da ga sovražimo in dolžimo, da je izdajalec domovine in da za Srbe denar pobira. Zraven pa je pripomnil, da so res nekatere osebe darovale doneske za balkanske reveže; no Vinko, če je pa to res, zakaj se pa potem tako razburis? Ljudje so pač mnenja, da ako že imaš veselje do fehtarije, imamo tudi pri nas dovolj revežev, ki so potrebni podpore. Kar se pa tiče izdaje, smeš pač pripisati onim balkanskim pantelnom, ki vihrajo na cerkvenih banderih in delajo ogorčenje pri treznomiselnih faranih. Da pa med nami ne vživaš ljubezni in spoštovanja, pač nismo mi krivi. Zakaj kdor veter seje, pa vihar žanje. Damo ti dober nasvet: hodi ono pot, katero je hodil tvoj prednik nam nepoznani gospod Anton Benetek, boš pa vžival pri nas ono ljubezen in spoštovanje, kakor jo je imenovani. Ne vtikaj pa se v stvari, ki te nič ne brigajo, in ne napadaj tako sirovo onih oseb, koje so že delale za blagor in povzdigo naše občine, ko si se ti še v zibiki jokali. Pred vsem pa si še zapomni pregovor: ne hodi sosedovo hišo pometat, dokler še nisi svoje osnažil. Kdor hoče hudobne duhove preganjat, mora biti sam čist. Dovolj za danes, drugokrat več.

Ti dobro hoteči „Štajercijanci.“

Hitra smrt. Na kolodvoru v Celovcu padel je nadgozdar Leixner skupaj in je takoj umrl. Zadel ga je arčna kap.

Zastrupljenje? V Celovcu so zaprli nekega delavca iz Goričice zaradi tatvine. Kmalu nato je v kljub hitri zdravniški pomoči umrl. Pred smrtjo je še rekel, da je pil doma kavo s čudnim okusom. Govori se, da je bil zastrupljen. Preiskava bođe dognala, kaj je na tej govorici resničnega.

Smrtna nesreča. Mladi posestnik Jožef Eder v Radlachu šel je na planino; odtrgal se je t. zv. „Windsbrett“ in z njim je nesrečnež zdrsnil v globočino. Njegov lastni 70 letni oče je še slišal klic na pomoč, ali našli so le še žalostne sledove lavine, ki je nesrečnega posestnika vrgla v globočino.

Rop. Neznani ropar napadel je neko staro žensko, ki je šla proti St. Mareinu i. L. in ji je oropal 6 kron denarja.

Globoko padel je bivši posestnik v Črni pri Prevalju Franc Knez. Zapravil je vse posestvo. Zdej so ga celo zaprli zaradi sleparij in tatvine ter postopanja.

Sleparski parček. Hlapec Franc Plešej izgubil je na sejmišču v Unterdrauburgu 26 kron vredno srebrno uro. Ljudje so opazili, da je pobral uro neki zaljubljeni parček, ki pa je potem takoj v gneči ljudi izginil. Ali kmalu so nepošteni par zasacili in sodniji naznanili.

Požar. V Preimsu je nastal ogenj v gospodarskem posloju posestnika Weißenegger. Ogenj se je grozovito hitro razširil. Poleg poslopja je pogorelo polletno tele, dve pitani svinji, vsa krma, žitje in drugi pridelki. Škode je za 9000 kron, medtem ko je nesrečni posestnik le za 3000 kron zavarovan. Zažgal je 6 letni deček domače dekle, ki se je igral pri svinjaku z užigalicami.

Uboj. V Niederdellachu pri Millstattu zabol del je delavec Peter Valpiček v prepiru svojega tovariša Lovrenca Gričnik z nožem v vrat; ranil ga je tako hudo, da je bil Gričnik takoj mrtev. Ubijalca so orožniki aretirali in sodniji oddali.

Smrt v gorovju. Iz Oberdrauburga se poroča, da je snežna lavina v tamošnjem gorovju zasula trgovca Manharta in njegovega tovariša Nussbaumer. Nesrečneža sta bila na lovu. Vkljub hitri pomoči se ju je moglo šele kot mrliča izkopati.

Sreča v nesreči. Neka kmetica iz Bistrice v Rožu dvignila je iz celovske banke 15.000 kron denarja. Na cesti je potem vso svoto izgubila. K sreči je našel denar neki sluga, ki je stvar takoj policiji naznanil. Poštenjaku gre vsa čast.

Ukradeno bilo je v Beljaku nekemu dunajskemu potniku 300 kron denarja. Tata še niso dobili.

Nož. V gostilni Napečnik v Velikovcu so se fantje stekli. Hlapec Tomaž Turšler dobil je sunek z nožem v pljuča, tako da je smrtonovarno ranjen. Orožniki so zaprli osumljena brata Andreja in Franca Murre iz Goričaha.

Zadnje vesti o vojni.

(Zadnji telegrami.)

Hujškači na delu.

Semlin, 12. decembra. Na kraljevem konaku v Belgradu nabili so proklamacijo, v kateri se kralja Petra opozarja, da naj z orožjem „brate onkraj Save in Donave osvobodi“ ali pa naj pusti tron pogumnejšemu možu. Kralj sam je dobil tudi tako proklamacijo s podpisimi mnogih oficirjev. Srbski listi so polni najhujših napadov na Avstrijo.

Srbske priprave.

Belgrad, 12. decembra. Tukaj se dela neprenehoma vojaške priprave. Danes in včeraj prihajajo nepretrgano vojaški vlaki. V Belgradski trdnjavi so postavili že 80 kanonov.

Položaj — enak.

Položaj je nespremenjeno resen in napetost je postala tako velika, da se zna ob mejah vsak trenutek kakšni neprijetni dogodek zgoditi. Angleški minister Sir Greay smatra zmešnjave za skoraj nepremagljive. Ruska hinavščina in srbska prevzetnost rastejo. Ali Avstro-Ogrska je močna in v kljub svoji miroljubnosti na vse pripravljena.

Naši konzuli in Srbi.

Belgrad, 12. dec. Srbi so jako grdo z avstrijskim konzulom Prohaska v Prizrendu rav-

nali. Govori se, da so ga zavili v avstrijsko zastavo in vrgli na tla ter trpinčili. Srbska vlada izjavlja, da bode za napake svojih vojakov vsako zadoščenje dala.

Budimpešta, 12. dec. „Pesti Hirlap“ izjavlja, da zahteva Avstro-Ogrska gledé konzula Prohaska sledečo zadoščenje: Strogo kaznovanje krivcev. Kralj Peter mora diplomatskim potom monarhijo za odpuščenje prositi. En srbski princ mora konzula Prohaska osebno za odpuščenje prositi. Srbija plača konzulu letno rento 70.000 kron.

(Op. ur. V par dneh bode ta zadeva rešena. Omenjene vesti so torej verjetne, kajti na vsak način so Srbi kakor divjaki konzula in z njim monarhijo grozovito žalili.)

Namesto „lebertrana.“

Koliko otrok se sili, da pijejo „lebertran“; gotovo mislijo stariši dobro, a otroci jim bodejo hla-ležni, ako smejo jemati Scottovo emulzijo namesto „trana.“ Kajti v tem preparatu se duh in okus „trana“ ne opazuje; malim dopade smetanasta ta mešanica večidel tako dobro, da pričnejo pri pogledu na steklenico skakati in vriskati. Uspeh Scottove emulzije je — kakor to izkušnja uči — mnogokrat presenetljiv, tako da s'abotni otroci tovariše njih starosti v telesnem kakor v duševnem oziru mnogokrat prekosijo. A vedno le pristna Scottova emulzija, nikdar ne ponaredba.

Cena originalne steklenice 2 K 50 h. Se kupi v vseh apotekah. Proti vpošiljavi 50 h v znakmah na Scott & Bowne, z. o. o. Dunaj VII, in s sklicavanjem na ta časopis se vrši enkratna pošiljatev poizkusa po apoteki.

Vaše zdravje dobite! Vaša slabost, bolečine iz nje, Vaše oči, žile, mišljine, kite postanejo krepki, Vaše spanje zdravo, kmalu pride zopet Vaše splošno dobrostanje, ako rabite pravi Fellerjev fluid z zn. „Elsalfluid“ Vbojajte našemu navetu! Poskusite naročiti tega fluida za 5 kron franko. — Dober tek! Zdrav zelodec imamo in nobenih težkoč in bolečin, odkar rabimo Fellerjevo odvajalno Rhabarber-pilule z zn. „Elsapillen.“ Povemo Vam iz izkušnje, poskusite tudi te; one uredijo odvajanje, pospešujejo prebavo, odpravijo krč in izboljšajo kri. 6 skatljik franko 4 kron. Izdovalec in lekarnar E. V. Feller v Stubici, Elsalplatz 2H (Hrvaško.)

Kupujte naš koledar za leto 1913.

Loterijske številke.

Gradec, dne 7. decembra: 1, 47, 41 62 30.
Trst, dne 30. novembra: 43, 36 78, 17, 45.

Redka okasija!

Čudežno ceno!

600 kosov za samo 3 K 80 h.

Ena krasna pozlač. prec. anker-ura z verzičico, gre natanko, za kar se 3 leta garantira, ena moderna židana kravata za gospode, 3 k. najfin. žepnih robcev, 1 nežni prstan za gospode z imit. zlatnim kamenjem, ena nežna eleg. garnitura damskega kinča, obstoji iz krasnega koljerja iz orient. biservov, mod. damski kinč s patent-zaklepom, 2 eleg. damska armbanda, 1 par uhanov s patent-kaveljem, 1 krasno žepno toaletno zrcalo, 1 usnjata denarnica, 1 par gumbov za manšete 3 gradov duble-zlato s patent-zaklepom, 1 veleleg. album za razglednice, najlepši razgledi sveta, 3 jux-predmeti, velika veselost za mlade in stare, 1 jako praktični seznamek ljubavnih pisem, za gospode in dame, 20 korespondenčnih predmetov in še 500 drugih rabnih predmetov, neobhodnih v vsaki hiši. Vse skupaj z uro, ki je sama ta denar vredna, stane samo 3 K 80 h. Pošlje po povzetju centralna razpoš. hiša

Ch. Jungwirth, Krakov A. 3.

NB. Pri naročbi 2 paketov se doda zastoj 1 prima angleško britev. Za kar ne dopade, denar nazaj. 1068

Ženitna ponudba.

Spreten trgovca, hišni posestnik, imam dobro idočo trgovino in gostilno zelo v prometnem kraju na Sp. Štajerskem vred 80.000 kron želi se tem potom poročiti z gospodično ali mlado vdovo s premoženjem.

Samo resne ponudbe se naj pošljejo ako mogoče s sliko, katera se takoj vrne pod „Weihnachtsglück 500“ na upravništvo „Štajerca.“